

at det indeholdt et for stærkt Brud med det tilvante, det nedarvede, og det vilde derfor møde Modstand hos Befolkningen. Vi have søgt at afvæbne disse Indvendinger ved den nuværende Form, der ganske simpelt gaar ud paa at dele den kirkelige Vielse i dens to egentlige Bestanddele. Den bestaar jo nemlig for det første af en borgerlig Side, alt, hvad der ligger forud for selve den kirkelige Vielse, alt det, der vedrører Tillysningen, alle de Attester, der skulle forelægges Sognepræsten, alt det, han skal paase. Det er ikke som Kirken, men som Statens Embedsmand, at han gør alt dette; det er noget rent borgerligt, det er borgerlige Hensyn, der her gøre sig gældende. Vi drage da her et Skel og sige, at naar alt det er i Orden, og der altsaa ikke længere fra Statens Side er noget til Hinder for Parternes Forehavende, stoppe vi, foreløbig i alt Fald, saa giver Præsten som Statens Embedsmand de vedkommende en Attest for, at nu er deres Ægteskab løvligt indgaaet. Det, der saa ellers følger efter, og som ogsaa fremtidig, det haabe vi, vil følge efter, nemlig at Parterne og Præsten gaar over i Kirken, hvor den kirkelige Vielse finder Sted, bliver en ganske frivillig og Staten som saadan ganske uvedkommende Sag. Jeg tror, at det maa indrømmes, at det er den nemmeste og simpleste Maade at ordne den Ting paa. Man redder dog Princippet: borgerlig Vielse for alle, og den kirkelige Vielse bliver fuldstændig frivillig. Vi vente ved denne Form at have afvæbnet de Indvendinger, der i Fjor fremkom fra forskellig Side, navnlig fra det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (H. Holm), det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Lohmann), og maaske ogsaa fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (K. Jensen). Jeg tør ikke sige, hvorledes de ærede Medlemmer for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), for Odense Amts 6te Valgkreds (M. Nielsen) og for Hølbæk Amts 3dje Valgkreds (H. L. Jørgensen), der ogsaa i Fjor, delvis i alt Fald, udtalte sig imod Forslaget, nu ville stille sig. At det fremdeles vil falde det ærede Medlem for Odder (Leth-Espensen) for Brystet, tvivler jeg ikke om. Det ærede Medlem føler jo en stærk Uvilje mod at beskæftige sig med andet end agrariske Forslag, og det maa vi jo fremdeles indrømme, at dette ikke er. Vi have ikke kunnet tage Hensyn til den Uvilje, der mulig maatte møde Forslaget fra deres Side, der ikke have Sans for, at der ogsaa er aandelige Spørgsmaal, der

trænge til Behandling og Løsning. Vi have derimod tænkt os, at man mulig fra anden Side vilde indvende mod dette Forslag, at saa skulde det dog være nødvendigt at gaa til disse Præster, om end kun gaa til dem som Statens Embedsmænd, for at lade dem paase, at det, de borgerlige Love kræve, er i Orden. Hvor let vil saa ikke en Præst kunne benytte denne Løjlighed til at give Parterne, hvis han har dem mistænkt for, at de ikke bagefter ville gaa i Kirken, eller kender dem i Førvejen, en ordentlig Overbaling, nu da han kan faa dem i Tale. Det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds (Paulin) var jo i Fjor meget ivrig for, at man skulde fastholde denne Tvang til at møde for Præsten, for at han kunde faa Løjlighed til at sige dem et borgerligt Ord. Det kunde altsaa vel tænkes, at Præsterne, navnlig af det ærede Medlems kirkelige Retning, vilde benytte en saadan Løjlighed dertil, og det vilde vi ganske vist finde fuldstændig forkasteligt, en fuldstændig Miskendelse af hans Stilling i det Øjeblik, da det kun er som Stats-embedsmand og ikke som Kirkenes Tjener han handler. Vi tør tro, at hvis en Præst skulde, efter at dette Lovforslag er blevet vedtaget, i Fremtiden misbruge sin Stilling paa en saadan Maade, vilde han blive kaldt til Orden af sine overordnede, men vi have dog ikke villet nøjes dermed; vi have for at fri enhver, som var bange derfor, fra at risikere noget saadant, sluttet vort Forslags første Del med Bestemmelsen om, at „hvis Parterne foretrække det, kunne de ogsaa indgaa Ægteskab overensstemmende med Loven af 13de April 1851.“ Altsaa, ved Siden af Delingen af den gamle kirkelige Vielse, der tilfredsstiller Princippet, have vi givet Frihed for alle, ogsaa naar de høre til Folkekirken eller et andet anerkendt Trossamfund, til at indgaa Ægteskab paa den Maade, vi nu en Gang have efter Loven af 1851. Saa tro vi i Virkeligheden at have vist skyldigt Hensyn til alle Sider. — Til Slutning have vi medtaget en Bestemmelse om, at Folkekirkenes Præster skulle have for Tillysningen 4 Kr. og for Udstedelse af Ægteskabsbeviset, der ikke skal stemples, 2 Kr. Det er de samme Beløb, som nu ifølge Loven af 1851 kræves for borgerlig Vielse. Saa bliver der altsaa krævet en ensartet Betaling under alle Former for at blive viet paa den efter Statens Love fornødne Maade. Den kirkelige Vielse og Betalingen derfor have vi ikke rørt ved. Det lade vi staa hen. Det tør vel haabes, at der ikke vil blive krævet nogen særlig Betaling derfor. Denne sidste